

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
JULIJ - AVGUST - 2021

LE ENO JE POTREBNO

Hvaležnost

Morda si ravno zbolel ali izgubil koga od najdražjih? Mogoče si doživel veliko razočaranje? To so hude preizkušnje. Vendar nam ostaja veliko stvari, za katere smo lahko hvaležni.

Poglejmo primer človeka, ki je imel dovolj razlogov, da bi bil zagrenjen, pa ni bil. Bližajoči se koraki na hodniku bi lahko pomenili, da prihaja stražar, ki ga bo odvedel na morišče.

Njegovo ležišče so bila mrzla kamnita tla jetniške celice. Njegovi gležnji in zapestja so bili v železnih okovih. Bil je ločen od prijateljev. Če kdo, bi se imel pravico pritoževati ta mož, jetnik v rimskem zaporu. Toda namesto obupa in tožb je iz njegovega srca privrelo slavljenje Boga.

Ta človek je bil apostol Pavel, človek, ki se je zahvaljeval Bogu tudi sredi velike stiske. Iz ječe v Rimu je napisal vernikom: »Nagovarjajte se s psalmi, hvalnicami in z duhovnimi pesmimi, ko v svojem srcu prepevate in slavite Gospoda. V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse« (Ef 5,18-20).

Nič nas ne naredi žalostnih, potrjih, nezadovoljnih tako hitro, kakor nehvaležno srce. Koliko srečnejši bi bili, če bi bili bolj hvaležni!

Uredništvo neke revije je več znanim osebnostim zastavilo vprašanje: »Če bi vam zagotovili, da se vam bo izpolnila ena želja, kaj bi si zaželeli?« Dobili so zanimive odgovore. Urednike je najbolj nagovoril

odgovor: »Rad bi, da bi znal čim bolj ceniti vse, kar že imam.« Kako bi bili srečnejši, če bi bili bolj hvaležni!

Vabim Te vsak dan, dragi bralec, da bi našel najmanj eno stvar, za katero si lahko hvaležen. Če boš to naredil, bo tvoje srce vedno bolj veselo, mirno in odprto za bližnjega.

(Vir: RUSTJA, Božo. Povejmo z zgodbo. Ognjišče, 2020, leto 56, št. 10, str. 81.)

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Danijel (6. st. pred Kr.)

God: 21. julij

Prerok v svetopisemskem pomenu je človek, ki je od Boga poklican in poslan, da ljudem tolmači znamenja časa – zorenje Božjega odrešitvenega dela. Judovski preroki so bili klicarji, ki so izvoljeno ljudstvo stare zaveze opominjali k zvestobi zaveze, sklenjene med Bogom in njihovimi očeti na Sinaju. Dobršen del Svetega pisma stare zaveze sestavljajo preroške knjige. Vseh preroških knjig je sedemnajst: pet je velikih in dvanajst malih prerokov. Med velikimi zavzema posebno mesto Danijel. Bralci in poslušalci Svetega pisma se ga živo spominjajo iz dveh dramatičnih prigod: prva pripoveduje o njegovi čudežni rešitvi iz levnjaka, druga pa o tem, kako je s svojo modrostjo rešil pogube čisto Suzano.

Danijel, čigar ime pomeni 'moj sodnik je Bog', je četrti med velikimi preroki stare zaveze. Bil je Judovega, plemenitega, po sodbi nekaterih celo kraljevskega rodu. Pri prvi preselitvi Judov v Babilon je prišel v sužnost okoli leta 605 pred Kristusom. Kralj Nebukadnezar ga je s tremi drugimi judovskimi mladeniči sprejel na svoj dvor, kjer je bil vzgojen za službo na dvoru. S svojo modrostjo, podarjeno

od Boga, si je pridobil ugled in se povzpел do odgovornih služb, kar je vzbudilo zavist nekaterih njegovih podrejenih. Ovadili so ga, da zaničuje kralja Darija, ker se noče klanjati njegovi podobi. Zato je bil vržen v levnjak, iz katerega pa ga je Bog čudežno rešil. Dalje nam Danijel pripoveduje o čudežni rešitvi treh mladeničev, ki so jih služabniki kralja Nebukadnezarja vrgli v ognjeno peč, in o njihovem hvalospevu Bogu za rešitev. Danijel je kralju Nebukadnezarju razložil skrivnostne sanje, ki jih njegovi svetovalci in zvezdarji niso razumeli. Kralj je pohvalil njegovo razsodnost in izredno modrost ter ga je hotel nagraditi z visoko službo v kraljestvu, toda Danijel se je slehernemu odlikovanju odpovedal.

Danijelu je Bog dal izreden dar preroških videnj, v katerih je odkrival uničujočo Božjo sodbo nad svetovnimi državami in Mesijev prihod. V knjigi, ki nosi ime po njem, opisuje med preroškimi videnji boj in zmago grškega kozla (Aleksandra Velikega) nad medijsko-perzijskim kraljestvom. V videnju o sedemdesetih letnih tednih (490 letih) je napovedoval tudi za judovsko ljudstvo čas sprave in večne pravičnosti, čas Mesije. Napovedal pa je tudi stisko poslednjih časov. Danijelova knjiga nam kaže propad vsega tistega, kar vstaja zoper Božje kraljestvo.

AVGUST

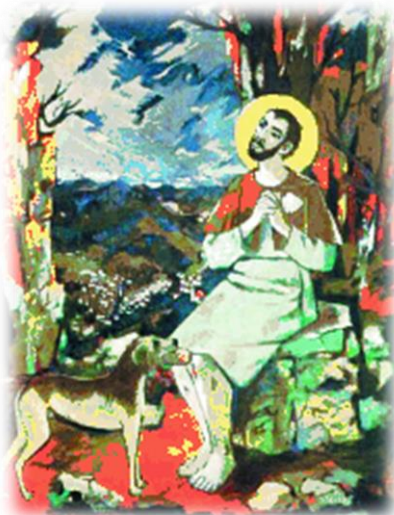
Sv. Rok

Goduje 16. avgusta

Sveti Rok, romar in spokornik

Zanesljivih virov o življenju tega priljubljenega in nekoč zelo čaščenega svetnika nimamo. Legendarno poročilo iz 15. stoletja poroča, da se je rodil okoli leta 1295 v mestu Montpellier v južni Franciji. Starši so si ga bili izprosili od Boga, a še ne dvajset let star jih je izgubil. Tedaj je Rok prodal večino svojih posesti, izkupiček razdelil revežem in se odpravil na Božjo pot v Rim.

Po Italiji je takrat razsajala kuga. Zato je

pretrgal romanje in začel streči bolnikom. Ko je končno le prišel v Rim, je tam stregel kužnim bolnikom in jih veliko čudežno ozdravil. Nazaj grede se je v Piacenzi sam našel kuge. Da bi v bolnišnici ne bil nikomur v nadlego, se je zavlekel v zapuščeno kolibo. Tjakaj mu je nosil kruh pes iz sosednjega gradu. Graščak je opazil, kako je vzel pes z mize kruh in izginil z njim. Nekoč je stopil za živaljo in našel Roka v razpadli koči v velikem trpljenju in zapuščenosti. Vzel ga je k sebi in zanj skrbel. Ko je Bog Roku vrnil zdravje, se je romar napatil domov.

Bolezen ga je bila tako spremenila, da ga še lastni stric ni spoznal. Meščani so ga vrgli v temnico – bila je vojna in so imeli molčečega tujca za ogleduha. Svetnik se ni hotel izgovarjati in zagovarjati pa tudi sam si je nalagal prostovoljno pokoro. Po petih letih se je na današnji dan ječa razsvetlila: vanjo je stopil sam Jezus in povabil romarja k sebi v nebesa. Kakor je Rokov življenjepis zgodovinsko nezanesljiv, tako je zgodovinsko izpričana moč njegove priprošnje ob kužnih boleznih.

Tudi na Slovenskem že od nekdanj častimo sv. Roka kot velikega priprošnjika zoper kugo, ki je v naših deželah pogosto razsajala. Upodablja ga samega ali skupaj s sv. Boštjanom; v romarski obleki, z romarsko palico in bučo; z roko kaže na kužno bulo na stegnu. Zraven sebe ima psa s kruhom v gobcu. Upodablja ga pa tudi z angelom, ki nosi posodo z zdravili, ko zdravi kužne bolnike.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Dedkove solze - nadaljevanje

»O, pozdravljen, Pepe, kaj pa si tako namrščen? Bi rekel, da si celo jezen na nekoga,« naju je ogovoril bradati mož, ki nama je prihajal naproti.

»Oh, nič takšnega ni, kar bi bilo vredno besed, vročina in klanec me dajeta in tale voz je presneto težak za starca in otroka,« se je izvlekel dedek. »Pa sedita malo v senco in se odpočijta,« je svetoval mimoidoči. »Saj sva res malo prismuknjena, ko v tej pripeki hodiva po soncu. Brž

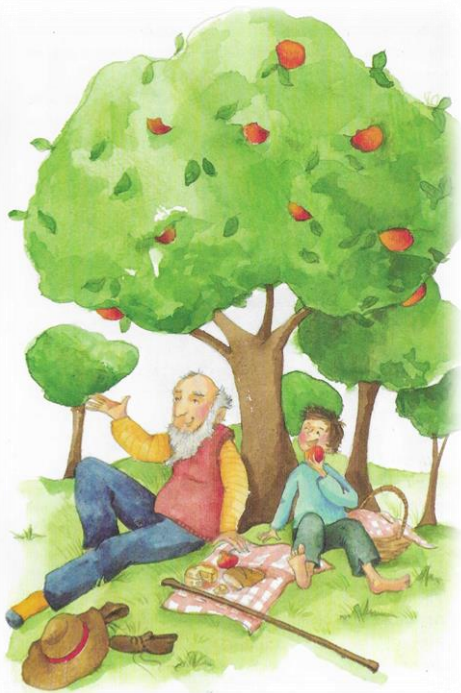
ko prideva do prve hiše, se zlekneva pod drevo in si v mehki travi privoščiva malico. Jabolko in kruh ti bosta gotovo teknila,« je bil dedkov odgovor bolj meni kakor mimoidočemu. »Kdo pa je ta človek s palico in dolgo brado?« me je zanimalo, ko je bil možakar že streljaj daleč.

»Berač! Vsako pomlad in jesen obišče naše kraje. Hodi po pogorju kakor jaz, le da jaz prodajam svoje delo, on pa prosjači od hiše do hiše, da se preživi. Včasih prespi tudi na našem skednju ali v mlinu. Poznajo ga vsi ljudje daleč naokrog.« »Dedek, zakaj pa je berač?« sem vprašal, ko sva že sedela v senci stare hruške.

»Zato, ker nima svojega doma in ne družine. In še delomrznež je. Če ne bi bil lenuh, bi bil kje vsaj za hlapca. Pa se raje potika po svetu. Dobri ljudje mu dajo jesti in piti, leži pa v naravi in po skednjih. Ooooo, tudi denarja si izprosi, a ga vsega sproti požene po grlu v vaških krčmah,« ni prav nič izbiral besed dedek. »Kako pa poženeš denar po grlu, dedek?« sem presenečen vprašal. »Tako, da si kupiš pijačo in jo spiješ! In ti ne ostane nič, prav nič. Le pijana rit!« je rekel in se po

dolgem času nasmejaj. Ko sva se približala novi hiši, sem že ob prihodu v sadovnjak opazil možkega, ki si je ogledoval drevesa in vlekel na ušesa najin pogovor. Zdelo se mi je, da ga to bolj zanima kakor delo, ki ga je opravljal. Hiša, v kateri je stanoval, je bila nizka in s slamo krita, vendar lepo urejena. Mi je bila kar všeč, takšne še nisem videl. Že po nekaj grizljajih v hladni senci se nama je prikradel za hrbet in naju zvedavo ogovoril.

»Kaj pa je vaju prineslo v to samoto? Malo jih pride sem gor! Kdo pa bi lazil po svetu, ki ga je še Bog pozabil! Mladi gredo v dolino, mi, stari, pa počasi umiramo. Tako je to, draga moja,« je modroval bolj sam zase kakor nama.

»Ja, kaj ti je pa hudega, Tine, da tako stokaš? Bolj kakor je prijetno tebi, ni nikomur v teh hribih. Kmetije nimaš, da bi garal, pa žene in otrok, da bi te sekirali, tudi ne. Tonca, tvoja sestra, ti opere in zlika, ja, kaj bi pa še rad?« se je oglasil dedek. »Čakaj, čakaj, ali prav slišim, a si to ti, Grivar? Dolgo te ni bilo k nam. Odkar ti je umrla žena, si se kar pomladil. Dobro skrivaš svoja leta, zato te nisem prepoznal,« je dedku nič kaj všečno laskal domačin.

»Čigav pa je tale mladenič, ki te tako zvesto spremlja in posluša?« je še spraševal.

»Moj vnuk, Žiga. On je moja desna roka, odkar ni več na svetu moje Angele,« je ponosno odgovoril dedek.

»Desna roka?« je zamomljal in se nasmehnil Tine. »Kaj ti bo otrok desna roka, našo Tonco vzemi. Žensko potrebuješ, Pepe, žensko!«

»Zakaj je pa ti nimaš, kaj? Kaj mi bo Tonca, stara baba! Samo v nadlogo bi mi bila in samo delo bi imel z njo. Le žalost bi si nakopal, to ti povem kar naravnost, Tine. Žiga pa je moje veselje in prihodnost na Goli rebri. On bo v naš dom pripeljal mlado in lepo dekle, ki bo okras domačije in prava naslednica moje Angele,« kar ni nehal dedek.

»Z otroki je sam križ,« je še vedno nergal možki.

»O, ti pa kaj veš, ja. Ti, ki v svojem naročju še nisi držal majhne štručke, ti boš govoril,« mu je takoj vrnil dedek. »Meni se je v zakonu rodilo pet otrok, pa mi je danes žal, da jih ni bilo deset. Imam dvanajst vnukov in vse po vrsti rad. Brez njih bi bil svet prazen, moje življenje pa brez cilja. Kakor tvoje!« se je hudoval dedek.

»Stric, zakaj razburjate mojega dedka? On že ve, kaj je prav in kaj narobe, brez vas,« nisem mogel ostati tiho. »Dedek, pojdiva raje k vozu, kjer naju čakata dva možakarja. Prej bova prodala, prej bova šla domov. Na Goli rebri mi je veliko lepše, kakor potikati se po hribovju in poslušati ljudi, da nama solijo pamet,« se nisem dal.

»Prav imaš, pa še kako prav!« mi je potrdil dedek, si nadel klobuk in hitro vstal kakor kakšen mladenič.

Prodala sva še zadnji koš in voziček je bil prazen. Nič si nisva rekla, le s pogledi sva si izmenjala misli. Bila sva vesela. Noč naju je dohitela tako, da na dom nisva mogla misliti.

Se nadaljuje

Štorklje

Draga družčina!

Da ne boste mislili, da samo spimo in jemo, povemo vam, da tudi opazujemo, vidimo in čutimo. V naši okolici, natančneje na bloku Tovarniške ulice 14, na dimniku, je spletel gnezdo štorkljin par. Delata nam družbo in veselje, čeprav na daleč. Sedaj sta že nekaj časa tu pod našim budnim očesom. Vse poletje bomo spremljali dogajanje v gnezdu. Valjenje in izvaljene mladiče. Jeseni, ko bodo štorklje odletele, jim bomo zaželele srečno pot. Spomladi pa bomo v pričakovanju vrnitve opazovali streho.

Ekipa iz
petega »štuka«

Večer pod lipo – četrtek, 24. junij

Bil je vroč poletni dan, ko sem se odpeljala proti Logatcu. Razlog, da se spet popeljem po poti moje bivše zaposlitve, je bilo dragoceno povabilo. Bivša sodelavka iz domske dramske skupine me je povabila na ogled igre »Nežka se ženi.« Ko sem se vozila, se mi je na obrazu risal nasmeh. Spominjala sem se vseh lepih trenutkov, ki sem jih doživela z njimi v času svojega skoraj desetletnega službovanja v DMM. Kot bi bilo včeraj, se spomnim, kako so se rojevale prve igre, prvi scenariji, scene, igralci. Koliko smeha je bilo na vajah, koliko dobre medsebojne komunikacije pri razdelitvi nalog. Res je bilo lepo. V spomin so se mi prikradle vse izvedene predstave, scene, igralci, ki so res pustili v meni drag spomin. Še posebno čarobne so bile decembrske predstave za otroke. Naše sodelovanje je bilo res plodno. Spomnim se sodelavcev, ki

so soustvarjali z menoj. Nekateri še pridno delajo naprej, kar nekaj pa nas je odšlo drugam, vsak za svojim notranjim poslanstvom. 😊

Ker me je vročica dneva peljala najprej na osvežitev s sladoledom in na prijeten klepet z bivšo sodelavko, sva uvodni govor Večera pod lipo 2021 malo zamudili. Moj pogled je najprej segel do veličastne stavbe, ki stoji za lipo, vaš Dom. Začutila sem, kako mi je bila nekoč ta stavba domača, draga, a danes tako nekje daleč. Nato sem preletela s pogledom stanovalce in spoznala, koliko novih je našlo v tem času vaš Dom. Kot je že Albert Einstein rekel, je edina stalnica v naših življenjih sprememba, in ta večer sem to močno začutila. Nato se je pogled ustavil na sceni, igralcih. Kot vedno me že same preobrazbe, kostumi nasmejijo. To je svet, ki mi je izredno blizu, drag. Med samo igro sem bila presenečena sama nad seboj, da sem še vedno znala celotno besedilo. To igro smo igrali kar nekaj let nazaj. Spomnim se, da smo jo takrat zaigrale s Tino Korenč, Matejo Kebe, Marto Mikuž, Ksenijo Zalar, Sonjo Turk, Jasmino Škerbec ter Vilmo Radkovič, ki je občasno nadomeščala Nežko. Na vaje smo odšle celo k Kseniji domov v

Cerknico. S to igro smo odšle nato tudi na gostovanje v Dom na Vrhniko, Dom Škofja Loka in Bohinjski dom. Še danes čutim tisti zimski dan, ko smo jo mahnile proti Bohinju. Visoko noseča Jasmina, noro zasnežene ceste, topla bohinjska krušna peč, dobra pogostitev s kmečko pojedino, na povratku domov zdrš s ceste ... Neprecenljiva izkušnja, ki ostaja in me bogati z lepimi trenutki, spomini. ☺

Vsako leto bolj spoznavam, kako pomembno je, da svoje življenje gradim na majhnih, drobnih, lepih trenutkih, spominih. Spoznala sem, da so najmanjše preproste stvari lahko največja sreča, radost. Vesela sem, da sem si vzela čas in prišla na Večer pod lipo. Lepo je videti znane obraze, a vsaka zgodba nekoč dozori in dočaka svoj konec. Tudi moja. Več kot pol leta že delam v drugem domu in hvaležna sem Bogu za to spremembo, kajti z njo lahko rastem še v druge dimenzije. Spremembe so pač nujne in prav vsak od nas je zamenljiv. Vsak. Na moje mesto je prišla Mirjam, ki tudi že zaključuje svojo zgodbo v vašem Domu. A prihaja že nova moč. Tudi ljudje smo neprestana sprememba. Kljuko Doma si izmenično podajajo tako stanovalci kot zaposleni. Menjamo se. In prav je tako. Vsak prinese neko novo svežino, energijo, novo zgodbo. Ko sem v igri gledala mlade igralke, me je spomnilo, kako kolo življenja teče dalje. Pomemben je naraščaj, podmladek. In po igralski zasedbi ta večer se v vašem Domu ni bati: igralo se bo še naprej. Bravo, punce! Bom končala z mislijo in hkrati z imenom dramske skupine: »Bog pomagaj ☺.« Bodite lepo in zdravi ostanite.

Terezija

Počitnice

Mesec junij je. Približujejo se šolske počitnice. Opazujem veselo pričakovanje konca šolskega leta pri svojih vnučkih. Spomini me odpeljejo nazaj v pretekli čas, v čas mojega otroštva. Po končanem prvem razredu osnovne šole sem se razveselil počitnic. Kot vsi drugi otroci sem imel veliko želja. Ena izmed teh je bila dobiti kolo, da bi bil prosti čas bolj zabaven. Že sem se videl, kako dirjam z njim po pokošenih travnikih. Tudi brat in sestra sta željo delila z menoj. Bili bi zadovoljni z enim kolesom. Dogovorili bi se, kdo bo prvi vozil.

Tisto poletje smo začeli graditi novo hišo. Starša sta rekla, da so vse finance usmerjene vanjo. Predlagali so nam, naj gremo nabirat lipovec. »Prodali ga bomo in s tem boste prispevali del denarja za kolo.«

Zagrabili smo priložnost. Lip v naši okolici je bilo veliko. Splezali smo na cvetoča drevesa, trgali veje in jih metali na tla. Potem smo jih nesli stari mami, ki je v senci pred hišo trgala cvetove. Kupček se je večal, z njim pa naše upanje za čim hitrejšo izpolnitev želje.

Nenadoma, med trganjem vej, sestra zakliče, »Ej, vidva, češnje jem!« Bila je na drevesu nekoliko vej više od mene. Pogledam proti njej in vidim, da je češnja, ki je rastle v bližini lipe, svoje veje res prepletla z lipovimi. Zrele rdeče češnje so kar vabile. Povedala se mi je

slna v ustih. Pohitim proti vrhu. Dosežem samo nekaj plodov. Sestra, ki je bila nekoliko večja in bolj spretna, se je pognala in preskočila iz veje enega drevesa na vejo drugega. »Poglej me,« je rekla. »Do sitega se bom najedla,« me je dražila. Uspelo se mi je spraviti na češnjevo drevo. Vendar me je želja po sladkih sadežih gnala vse višje. Poguma mi ni manjkalo, tudi spretnega in gibčnega sem se počutil dovolj. Postal sem nepazljiv. Plezal sem proti vrhu drevesa, tam so češnje bolj zrele in sladke. Nisem opazoval vej, na katere sem stopal. Nepričakovano se je veja pod mojima nogama odlomila. Zgrmel sem na tla. Nekaj sekund sem bil nezavesten. Ne vem, ali od udarca ali šoka. Hotel sem vstati. Ni šlo. Začutil sem močno bolečino v levi nogi. Brat je stekel po pomoč. Mama me je odnesla domov. Naredili so korito iz deščic, v njega položili nogo in sosed me je z avtom odpeljal v Logatec. Pred zdravstvenim domom je nastala težava, ker me nihče ni mogel spraviti iz avta zaradi bolečine. Doktor Skvarča je prišel v avto. Odstranil je deščice in me oskrbel v vozilu. Med delom mu je pot curljal po licu. Imobiliziral mi je nogo in me pomagal prestaviti v reševalno vozilo.

V bolnišnici so po slikanju ugotovili, da gre za kompliciran zlom stegenice. Bolečine so bile zelo močne. Prevrtali so mi kost pod kolenom in vstavili »štangico«. Dvignili so nogo in nanjo obesili uteži.

Vstajati nisem smel. Prinašali so mi kahlico. Trajalo je dolgo, vsaj meni se je tako zdelo. Nekega dne je bila v službi »ta korajžna« sestra. Rekla mi je: »Čas je, da greš na školjko.« Prijela me je in odnesla na stranišče. Sedel sem. Ni trajalo dolgo časa, ko me je na mestu, kjer je bila kost zlomljena, močno zbolelo. Zacvilil sem. Odnese me je nazaj v posteljo in poklicala zdravnika. Sledilo je ponovno slikanje. Ugotovili so, da se je slabo zaceljena kost premaknila. Bolečine so bile nepopisne. Polotil se me je strah. Kaj bom moral še prestati? Dali so mi mavec na celo nogo, od kolka do stopala. Še par dni so me opazovali, potem so me poslali domov. Mavec sem moral imeti tri tedne. Ko so ga odstranili, je bila noga zelo oslABLJENA in še vedno zatečena.

Počitnice so bile brez igre in dirjanja s kolesom po okolici. Tudi prva dva meseca v drugem razredu sem manjkal. Hodil sem na razgibavanje. Počasi sem pridobival moč v poškodovani nogi. Sošolci so mi prinašali navodila in povedali, kaj se učijo, tako sem delno sledil učnemu načrtu. Po rehabilitaciji sem se vrnil v šolo. Izučilo pa me je, da je nepremišljena korajža lahko zelo nevarna ali celo usodna. Vendar mi ta izkušnja ni pokvarila otroških želja po iskanju iznajdljivosti in preizkušanju svojih spretnosti. Češenj na tistem drevesu sem se še velikokrat najedel ...

Zagorka

Opeklina

Med plavanjem v morju zagledam znanca, ki me povabi na kavo. Stopiva na obalo, se obriševa in se sprehodiva do kavarne. Udobno se namestiva v vrtni fotelj. Naročiva kavo. Kavarna je zelo blizu plaže, tako da ostaneva v kopalkah. Znanec zagleda na mojem boku obsežnejšo brazgotino. Osebnostno sem že precej navajen, da pogled nanjo vzbuja nelagodje in zanimanje za dogodek, ki ga je povzročil. Pri njegovem vprašanju: »Kaj se ti je zgodilo in kje?« mi obraz preplavi širok nasmeh. Začudeno upre pogled vame. Vpraša me: »Kaj te pri tem zabava, da ti je izzvalo nasmeh na obraz? Ali ni brazgotina od opeklina, vsaj tako je videti? Pričakoval bi resen obraz zaradi bolečine, katero si pretrpel v vezi s tem, vsaj tako predvidevam.« »Da, da, brazgotina je res od opeklina,« odgovorim. »Sedaj, ko sva na dopustu in se nam nikamor ne mudi, ti vse razložim, zakaj mi izzove nasmeh na obraz, kaj in kje se je

zgodilo. Verjamem pa, da pogled nanjo vzbuja nelagodje in celo grozo. Torej, bilo je pred šestdesetimi leti. Bil sem tako majhen, da sem spomin na bolečino že popolnoma izbrisal. Spomnim se samo, kar je bilo prijetno in zanimivo v zvezi s tem. Stanovali smo v bloku. Oče se je zvečer iz rudnika vračal utrujen. Večina hišnih opravil in skrb za nas, otroke, je padla na mamina ramena. Takrat še nismo imeli pralnega stroja. Mati je prekuhavalna belo perilo na štedilniku. Odstavila je posodo in jo postavila na tla, da se malo pohladi, da bi lahko pozneje perilo izprala. Kot vsak mulec sem tudi jaz stikal okoli njenih nog. Preden je lahko kaj ukrepala, sem že bil v loncu vrele vsebine. O grozi matere ne bom govoril. Prvič se ne spomnim njene reakcije, drugič pa samo ona ve, kako se je v tistem trenutku počutila. Kaj ji je vse šlo skozi glavo? Kateri občutki so jo preplavali? Gotovo groza! Peljali so me v bolnišnico v Trbovlje. Namestili so me v sobo skupaj z odraslimi moškimi.

Tam nas je bilo veliko. Najmanj deset. Zakaj sem bil skupaj z njimi, ne vem. Predvidevam, da niso imeli kje druge prostora, da me oskrbijo. Tam sem bil dolgo časa. Gospodje so me vzljubili. Bil sem ljubljenec sobe. Vsak izmed njih je občasno imel obiske. Ti so prinašali razne priboljške. Vsi so svoje dobljene dobrote delili z menoj. Imel sem vsega na pretek. Lahko sem izbiral, kaj želim jesti. Tekal sem od ene postelje do druge, se smehljaj in sladkal. Treba je reči, da smo takrat živeli v pomanjkanju. Dobiti pomarančo ni bilo kar tako, pomenilo je velik priboljšek. Imel sem toliko pozornosti, da sem se počutil kot kralj! Oblekel sem si kopalni plašč za odrasle, ki se mi je vlekel za menoj kot vlečka, in se sprehajal po sobi.

Pazili so name, kot na svojo največjo dragocenost. Prijalo mi je. Vendar sem kljub temu pogrešal domače. Nekega jutra, ko so vsi še spali, sem vstal iz postelje. Oblekel sem svoj prevelik kopalni plašč ter odpeketal ven. »Dosti imam tega,« sem mislil. »Grem domov.« Našel sem avtobusno postajo. Avtobus je ravno prispel. Vzpel sem se na prvo stopnico, gledal naravnost v šoferja. ... In takrat – hop, nekdo me je prijel za ramo. Pogledam in vidim bolniško sestro, ki me drži. »Kam pa kam, mladenič?« me je vprašala. Prijela me je za roko in odpeljala nazaj v bolniško sobo. Brez upiranja sem ji sledil, saj mi je tam, kamor me vrača, lepo, sem mislil.

»Sedaj ti je bolj jasno, zakaj se ob tem nasmejim? «Hvala lepa za kavo, prijala mi je, in tvojo zgodbo,« mi je rekel znanec.

Naučila me je, da boleči dogodki ne puščajo vedno neprijetnih spominov in da nas vsaka izkušnja obogati.

Zagorka

Mak med žitom

Zaključno srečanje skupine Nazaret je bilo 22. junija. Najprej je bila kratka molitev, enako tudi na koncu srečanja. Voditeljica Kati je na zaključek povabila mojstra slikanja, g. Janeza Ovsca. Da bi bilo še več udeležencev, je povabila tudi stanovalce – prostovoljce našega

Doma. Tako smo pri eni mizi ustvarjali mi, stanovalci, pri drugi pa otroci skupine Nazaret.

Gospod Janez nam je dal vzorec – mak med žitom, čopiče, barve in papir. Bolje je, če vzamemo poseben, debelejši papir. Mi, starejši, smo želeli praktičen prikaz dela. Ubogal nas je in pričel risati; zgornjo polovico lista je pobarval z modro, spodnjo pa z rumenkasto barvo. Nato je s tanjšim čopičem naredil rdeče pike za mak. Te so se na mokri podlagi razlezele – kot bi mak rastel. Nato je s tanjšim čopičem naredil v sredini vsakega črno piko. Ker med travo ali žitom raste tudi zelen plevel, je naslikal še tega. Nekateri je že naredil semena. Spodnjo stran maka je malo ojačal z rdečo barvo. To je bil popek. Dodal je: »Čopiči se ne držijo v roki kot peresniki, pač pa bolj položno, kot bi čimprej želeli razmazati barvo čez papir. Najbolje je, da umetnik ob delu stoji in malo pripre oči, ko opazuje umetnino. Vprašali smo ga, če na Sinjem vrhu tudi tako ustvarjajo. Molk je bil odgovor. (Opomba: izjema so invalidi in seveda mi, starejši). No, pa smo začeli.

Za nebo razmazati modro barvo čez pol lista ni problem, enako rumenkasto na drugo polovico tudi ne. Pri maku smo gledali, kaj bo nastalo: če je bil kupček le prevelik, nas je gospod potolažil, da sta skupaj dva cvetova – eden poleg drugega, naredili smo dve črni piki s tanjšim čopičem. Na koncu smo se podpisali, baje bodo risbe na razstavi.

Še to: iz čopiča je treba z dvema prstoma iztisniti barvo in na koncu vse čopiče temeljito umiti z vodo.

Ker se je bližala naša večerja, smo prostovoljci odšli. Člani skupine Nazaret so še pripravili in nato molili. Nam so rekli: Saj vi tako molite pred večerjo, ali ne?«

Skupini Nazaret smo zaželeli vesele počitnice. Hvala voditeljici Kati in g. Ovscu za pouk in potrpljenje z nami.

Še nasvidenje!

Prostovoljka Doma

Zahvala

Spoštovano vodstvo in osebje Doma Marije in Marte!

Ob izgubi naše tete Marije Zajec vam izrekava zahvalo za vso skrb in nego v času njenega bivanja v Domu.

Prav v tem času bo minilo šest let, ko ste teto Micko prijazno sprejeli v Dom. Čeprav verjetno ni pogosto izrekala pohval, je bilo to zadnje obdobje njenega, sicer skromnega življenja, prav zaradi vas prijetno.

Domovi se med seboj razlikujejo. Želiva si, da bi se v odnosu do varovancev zgledovali po vašem Domu.

Aleš in Mojca Zajec

POLETNA NAGRADNA DOMSKA KRIŽANKA

Rešene križanke odd. Mateji, Tjaši, Leonidi.

<u>Vodoravno:</u>	<u>Navpično:</u>
3. krma za živali	1. Esterin mož
4. tradicionalni večer	2. poljski ptič pevec
6. zemlja, kjer raste trava	5. geslo ob 30. letnici Doma
8. kraj kjer biva računovodkinja Metka	7. ponedeljki
11. žuželka s pikami	9. mesto na Notranjskem
14. triperesna	10. ime domske pedikerke
	12. ime domske zdravnice
	13. senčila za terase

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

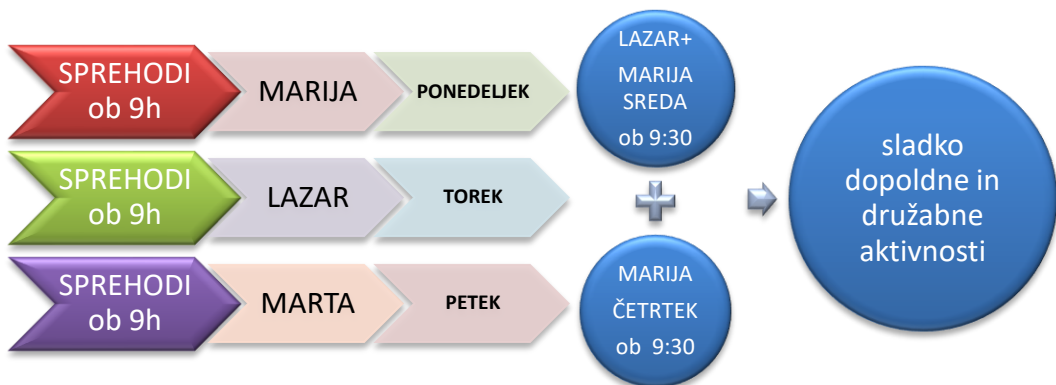
Marija Zajec

Antonija Čuden

Marija Hafner

Frančiška Žigon

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

SMEJALNICA

Pacientka pri zdravniku: »Doktor, kaj je treba storiti, če me slučajno piči kača?« Zdravnik: »V ugriznjeno mesto je treba vrezati in ven posesati strup.« Pacientka: »Kaj pa, če me kača piči od zadaj?« Zdravnik: »Potem pa lahko ugotovite, ali imate kaj dobrih prijateljev.«

Sosed se pritoži bližnjemu sosеду: »A veš, da so prišli na dom policisti in rekli, da je moj pes zasledoval nekoga na kolesu in ga želel ugrizniti. Pa sem jim kar takoj povedal, da to zagotovo ni bil moj pes. Ker moj pes ne zna voziti kolesa.«

Prijateljica prijateljici: »Slišala sem, da si se poročila z boksarjem. Kakšen pa je?« »Ne znam ga opisati, ker pride po vsaki tekmi drugačen domov.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.